Pentru micii viitori melomani

(Elena Zottoviceanu, 6 februarie 2008)

La reluarea, în haine noi, a unor spectacole de la începuturile Operei Comice pentru Copii pe scena bucureşteană, cu circa un deceniu în urmă, mă gândeam că în societatea noastră, dominată din ce în ce mai mult de comandamente pragmatice, o instituţie trăieşte numai dacă răspunde unei necesităţi sociale sau, mult mai rar, culturale, spirituale. Şi în acest sens, această încercare temerară şi-a cucerit, cu harul, energia şi entuziastul management al Smarandei Oţeanu-Bunea un loc în peisajul actual şi în aprecierea constantă a mini-spectatorilor care îi trec pragul. Căci se vădeşte că prichindeii de azi, mari experţi în calculatoare, fascinaţi de universul halucinant al jocurilor on line, se lasă captaţi şi de micile povestiri muzicale şi, de ce nu, de sonurile mozartiene când li se oferă. Si chiar dacă este evident că îi bucură mai mult giumbuşlucurile de pe scenă decât frumuseţea abstractă a unei uverturi, ceva din aceste prime contacte cu marea muzică le va rămâne în memorie şi dintre ei se vor selecta viitori melomani, publicul marilor festivaluri poate chiar şi viitori profesionişti.

O introducere în culisele muzicii îl constituie chiar spectacolul „Il Maestro di Capella” de Cimarosa – o mică bijuterie sonoră – care familiarizează pe copii cu înfăţişarea şi sunetul instrumentelor muzicale; regia ingenioasă a lui Cristian Mihăilescu ascunde scopul pedagogic (ce cuvânt neplăcut, dar altul nu am găsit) sub un potop de gaguri, pentru a face mai uşor de asimilat acest „ghid de orchestră” sui generis. Baritonul Vicenţiu Ţăranu conferă dirijorului autoritatea vocii sale sonore, bine timbrate, evoluând degajat – înconjurat de volutele comice mimate de actorii Valentino Tiron şi Sorina Tiron – în decorurile sugestive semnate de Viorica Petrovici. Astfel, când vor părăsi teatrul copiii vor şti să deosebească un clarinet de un oboi.

Cealaltă jumătate a spectacolului coupé, „Directorul de teatru” se înscrie cam în aceeaşi sferă tematică – o comedie savuroasă despre moravurile cântăreţilor din „secolul luminilor” – de data aceasta pe muzică de Mozart, şi ce muzică frumoasă!

Regia lui Radu Gabrea a concentrat esenţa acţiunii într-o serie de momente comice, fără să impieteze asupra fluxului muzical, care sub conducerea dirijorului Ciprian Teodoraşcu împreună cu Ansamblul Serioso şi Mădălina Florescu la orgă au asigurat, cu acurateţe şi omogenitate, o susţinere de bună calitate.

Cele două roluri feminine – cărora compozitorul le-a atribuit arii de virtuozitate care cer pe lângă o foarte bună stăpânire a tehnicii a vocale şi o putere de caracterizare pe nuanţă comică ce nu stă la îndemâna oricui – au avut în Bianca Ionescu şi Gabriela Daha interprete dăruite cu farmec şi personalitate. Tenorul Valentin Racoveanu şi baritonul Daniel Filipescu au completat distribuţia, jucând cu aplomb şi spirit ludic şi cu o bună prestaţie în intervenţiile muzicale.

Este un spectacol excelent, aplaudat de micuţii spectatori cu o plăcere nedezminţită şi care le deschide gustul, pregăteşte preferinţe viitoare, lărgeşte orizonturi în care arta sunetelor sunetelor îşi va găsi cu siguranţă locul.